

לילות 74

המתנחלות, רחל ינאית-ברצבי לבין נאומי המרטיט של ישראל אלדד (שייב), לקי בוע פגישה עם מתנחלת — נתקל ב־שאלה המכרעת: „אתה בעד ארץ־ישׂר־אל השלימה או בעד הממשלה?“ הי־ברירה שעמדה בפניו היתה קשה: שולי־מית אלוני — או מתנחלת צעירה ויפה־

המתעוררות

הבריגדה חסרת־הכיפות, כפי שכוי־נו מתנחלות ואדי־קלט, עורכת מסע התעוררות ותפילה, לכאורה, תמימות ובלתי־מזיקות. דקות מעטות

אחר־כך, כאשר החל הפינוי, הפכו צעירות אלו ללוחמות אכ־זריות. הן לא בחלו באמצעים, בעטו, נשכו ושרטו את החיילים הנדהמים עד זוב־דם, וקיללו במלוא־פה, כמוכרות־דגים בשוק.

מתנחלת־מפגינה

התרנגולת

ברחה במהירות עצומה מכל זאבי ירושלים.

הפרגית לבושה בבטלדרס צבאי, נושאת תיק שעליו ציור מפרטטת עם החצלמה.

האפרוח הצעירה שבאה ל־הפגיו, מצויידת ב־וודר לבן וספר־תהילים, מחייכת לכל עבר.

האסתתרות

מאחרי מישקפ־שמש הן המד־דהה הבלונדית (מימי), אשר באה להפגין בגן־העיר בירושלים, והלוחמת בוואדי קלט.

כללה לנערות דתיות בבית־וגן בירושלים, יופייה המיוחד, שעה הבלונדי־טייבני־ים, חולצה ארוכת־שרוולים ובעלת צווארון זעיר תלוי על שרשרת דקה לצווארה, וחה בתואר „מלכת המתנחלות 1974“.

פיה. והוא בחר, במיקרה זה בארץ־ישראל השלמה. כשהחל הפינוי הגדול, הפכו לפתע ה־בחורות, שקודם לכן היו כה חמודות, חייכניות ונעימות, למערבולת סוערת המכה ללא הבחן, שורטת, בועטת ונושכת. ר־הפניות, שצחקו קודם אל החיילים, פלטו קל־לות ששום רוכל בשוק לא היה מתבייש בהן. כשהעניים התמימות של קודם זרו ברקים ואש והזילו דמעות זעם והוטר־אונים — לא יכול היה עוד חייל צעיר, שקיבל קודם מיספר־טלפון מאחת הבחור־רות, וכעת שריטה עמוקה לכל אורך לחיו, להתאפק, ואמר: „איזה אמאונות! מקט־נות כאלו פאמת אפשר לחיחוק!“